

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาเปรียบเทียบ การตัดสินความพึงพอใจจากรูปลักษณะภายนอกและคุณลักษณะภายในของบุคคล ระหว่างผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง และต่ำ ตามแนวทฤษฎีการกำกับการแสดงออกของตน ของ Mark Snyder และการวิจัยของ Snyder, Berscheid and Glick (1985) โดยนำเสนอในรูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งข้อมูลที่ได้รับสามารถนำมาวิเคราะห์ และอภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานที่เสนอไว้ จำแนกตามการทดลอง ได้ดังนี้

การทดลองที่ 1

1. สมมติฐานที่ 1 "ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูงจะใช้เวลาในการพิจารณาความพึงพอใจจากรูปลักษณะภายนอกของบุคคล นานกว่าผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ"

ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ เมื่อพิจารณาข้อมูลจากตารางที่ 8 ค่ามัธยฐานเลขคณิตของเวลาที่กลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง ใช้ในการพิจารณาความพึงพอใจจากรูปลักษณะภายนอกของบุคคล (ภาพบุคคล) แต่ละภาพ มีค่าสูงกว่า ค่ามัธยฐานเลขคณิตของเวลาที่กลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ใช้ในการพิจารณาความพึงพอใจจากรูปลักษณะภายนอกของบุคคลแต่ละภาพทุกภาพ และเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของเวลาที่กลุ่มตัวอย่าง ใช้ในการพิจารณาความพึงพอใจจากรูปลักษณะภายนอกของบุคคลโดยเฉลี่ยทั้ง 15 ภาพ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง ใช้เวลาในการพิจารณาโดยเฉลี่ยต่อภาพ ($\bar{X} = 21.31$) นานกว่า การใช้เวลาในการพิจารณาของกลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ($\bar{X} = 15.44$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$)

เมื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูงและกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ใช้เวลาในการพิจารณาความดึงดูดใจจากรูปลักษณ์ภายนอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$) โดย กลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีการกำกับแสดงออกของตนสูงใช้เวลาเฉลี่ยต่อภาพ ($\bar{X} = 21.39$) นานกว่า การใช้เวลาเฉลี่ยต่อภาพของกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีการกำกับแสดงออกของตนต่ำ ($\bar{X} = 15.61$) และ กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการกำกับแสดงออกของตนสูง กับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการกำกับแสดงออกของตนต่ำ ใช้เวลาในการพิจารณาความดึงดูดใจจากรูปลักษณ์ภายนอกของบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$) โดย กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูงใช้เวลาเฉลี่ยต่อภาพ ($\bar{X} = 21.23$) นานกว่า การใช้เวลาเฉลี่ยต่อภาพของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ($\bar{X} = 15.28$)

เมื่อพิจารณาข้อมูลจากตารางที่ 9 ค่ามัธยฐานเลขคณิตของเวลาที่กลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง ใช้ในการพิจารณาความดึงดูดใจจากรูปลักษณ์ภายนอกของบุคคล (ภาพบุคคล) รวมทั้งหมด มีค่าสูงกว่าค่ามัธยฐานเลขคณิตของเวลาที่กลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ใช้ในการพิจารณาความดึงดูดใจจากรูปลักษณ์ภายนอกของบุคคลรวมทั้งหมด 15 ภาพ และเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของเวลาที่กลุ่มตัวอย่าง ใช้ในการพิจารณาความดึงดูดใจจากรูปลักษณ์ภายนอกของบุคคลโดยรวม ทุกภาพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง ใช้เวลาในการพิจารณาโดยเฉลี่ยรวมทุกภาพ ($\bar{X} = 5.33$) นานกว่า การใช้เวลาในการพิจารณาของกลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ($\bar{X} = 3.86$)

เมื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง และ กลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ใช้เวลาในการพิจารณาความดึงดูดใจจากรูปลักษณ์ภายนอกของบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$) โดย กลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูงใช้เวลาโดยเฉลี่ยรวมทุกภาพ ($\bar{X} = 5.35$) นานกว่า การใช้เวลาในการพิจารณาของกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ($\bar{X} = 3.90$) และ

พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง กับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ใช้เวลาในการพิจารณาความดึงดูดใจจากรูปลักษณะภายนอกของบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$) โดย กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง ใช้เวลาโดยเฉลี่ยรวมทุกภาพ ($\bar{X} = 5.31$) นานกว่า การใช้เวลาในการพิจารณาของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ($\bar{X} = 3.82$)

ผลการวิจัยสามารถอธิบายได้ว่า สอดคล้องกับทฤษฎีและงานวิจัยเรื่องการกำกับการแสดงออกของตน (Snyder and Simpson, 1984; Snyder, Berscheid and Glick, 1985; Snyder and DeBono, 1985; Snyder, 1987) นั่นคือ ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง จะให้ความใส่ใจในการพิจารณารูปลักษณะภายนอกของบุคคล และคำนึงถึงเรื่องการแสดงออกในสังคมเป็นพิเศษ เช่น การชอบทำให้ตนเองมีบุคลิกลักษณะดี การนิยมเลือกใช้สิ่งของที่ทำให้ตนเองคึกคักขึ้น หรือ การชอบใช้สินค้าที่ส่งเสริมบุคลิกภาพของตน แม้คุณภาพจะด้อยก็ตาม ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูงให้น้ำหนักความสำคัญของภาพลักษณ์ที่จะปรากฏให้เห็นด้วยสายตามากกว่าคุณสมบัติภายใน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาจะเลือกคู่รักหรือคู่รัก ทั้งนี้เนื่องจาก ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง เป็นบุคคลที่มีความรู้สึกไวต่อสถานการณ์ทางสังคม ปรารถนาต่อการแสดงพฤติกรรมทางสังคมที่เหมาะสม และมักจะพยายามสังเกตสภาพแวดล้อม เพื่อเป็นแนวทางในการควบคุมพฤติกรรมที่แสดงออกทั้งทางวาจา และการแสดงออกที่มีใช้วาจา ซึ่งอาจปรากฏปฏิกริยาสะท้อนให้เห็น ในการเริ่มต้นสัมพันธ์ทางระหว่างบุคคล โดยผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง น่าจะมีแนวโน้มในการสนใจสิ่งที่จะปรากฏทางกายภาพของบุคคลที่ตนจะมีสัมพันธ์ทางด้วย ดังเช่นงานวิจัยของ Omoto, DeBono และ Snyder (1985) ซึ่งพบว่าผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง ซึ่งส่งข้อมูลประกาศหาคู่ในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นกลับมายังผู้วิจัย มีความต้องการที่จะเห็นภาพของผู้ที่เขาจะเลือกเป็นคู่รัก นอกจากนี้ การประกาศหาคู่ที่เน้นน้ำหนักความสำคัญด้านรูปลักษณะภายนอกของบุคคล จะกระตุ้นความปรารถนาของผู้อ่านซึ่งมีลักษณะการกำกับการแสดงออกของตนสูงมากกว่าด้วย

ดังนั้น ในสถานการณ์ทดลองของการวิจัยนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อผู้วิจัยขอให้กลุ่มตัวอย่างพิจารณาบุคคลที่หากจะมีโอกาสสักใคร่ใกล้ชิดสนิทสนมด้วย จึงพบว่า ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง ใช้เวลาในการพิจารณาความดึงดูดใจจากรูปลักษณะภายนอกมากกว่าผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำอย่างชัดเจน

2. สมมติฐานที่ 2 "ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำจะใช้เวลาในการพิจารณาความดึงดูดใจจากคุณลักษณะภายในของบุคคล นานกว่าผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง"

ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ เมื่อพิจารณาข้อมูลจากตารางที่ 10 ค่ามัชฌิมเลขคณิตของเวลา ที่กลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง ใช้ในการพิจารณาความดึงดูดใจจากคุณลักษณะภายในของบุคคล (ข้อมูลบุคคล) แต่ละภาพ มีค่าต่ำกว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของเวลา ที่กลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ใช้ในการพิจารณาความดึงดูดใจจากคุณลักษณะภายในของบุคคล แต่ละภาพทุกภาพ และเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของเวลา ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการพิจารณาความดึงดูดใจจากคุณลักษณะภายในของบุคคลโดยเฉลี่ยทั้ง 15 ภาพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ใช้เวลาในการพิจารณาโดยเฉลี่ยต่อการดูข้อมูลบุคคล ($\bar{X} = 28.51$) นานกว่า การใช้เวลาในการพิจารณาของกลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง ($\bar{X} = 9.75$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$)

เมื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง และกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ใช้เวลาในการพิจารณาความดึงดูดใจจากคุณลักษณะภายใน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$) โดย กลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ใช้เวลาเฉลี่ยต่อการดูข้อมูล ($\bar{X} = 26.50$) นานกว่า การใช้เวลาของกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง ($\bar{X} = 8.15$) และพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง กับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ใช้เวลาในการพิจารณาความดึงดูดใจจากคุณลักษณะภายในของบุคคล

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$) โดยกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการแสดงออกของตนต์้า ใช้เวลาเฉลี่ยต่อการดูข้อมูล ($\bar{X} = 30.37$) นานกว่า การใช้เวลาของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต์สูง ($\bar{X} = 11.23$)

เมื่อพิจารณาข้อมูลจากตารางที่ 11 ค่ามัชฌิมเลขคณิตของเวลาที่กลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต์สูง ใช้ในการพิจารณาความตั้งใจจากคุณลักษณะภายในของบุคคล (ข้อมูลบุคคล) รวมทั้งหมด มีค่าต่ำกว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของเวลาที่กลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต์้า ใช้ในการพิจารณาความตั้งใจจากคุณลักษณะภายในของบุคคลรวมทั้งหมด 15 ภาพ และเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของเวลาที่กลุ่มตัวอย่าง ใช้ในการพิจารณาความตั้งใจจากคุณลักษณะภายในของบุคคลโดยรวม ทุกภาพพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต์้า ใช้เวลาในการพิจารณาโดยเฉลี่ย ($\bar{X} = 7.13$) นานกว่า การใช้เวลาในการพิจารณาของกลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต์สูง ($\bar{X} = 2.44$)

เมื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต์สูง และ กลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต์้า ใช้เวลาในการพิจารณาความตั้งใจจากคุณลักษณะภายในของบุคคลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$) โดย กลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต์้า ใช้เวลาโดยเฉลี่ยรวมทุกภาพ ($\bar{X} = 6.63$) นานกว่า การใช้เวลาในการพิจารณาของกลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต์สูง ($\bar{X} = 2.04$) และพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต์สูง กับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต์้า ใช้เวลาในการพิจารณาความตั้งใจจากคุณลักษณะภายในของบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$) โดย กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต์้า ใช้เวลาโดยเฉลี่ยรวมทุกภาพ ($\bar{X} = 7.59$) นานกว่า การใช้เวลาในการพิจารณาของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต์สูง ($\bar{X} = 2.81$)

ผลการวิจัยสามารถอธิบายตามหลักทฤษฎีได้ว่า ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ จะให้ความใส่ใจในการพิจารณาคุณลักษณะภายในของบุคคล ทั้งนี้เนื่องจากผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ เป็นบุคคลที่มีความสนใจน้อยต่อข้อมูลทางสังคม ในด้านการแสดงตนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ไม่มีแรงจูงใจที่จะพัฒนาทักษะในการแสดงตน หรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปตามสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การไม่ชอบแสดงออกตามความคาดหวังของคนอื่น เขาจะไม่เปลี่ยนความคิดหรือวิธีการเพื่อที่จะเอาใจผู้อื่น การเปลี่ยนพฤติกรรมให้เข้ากับบุคคล และสถานการณ์เป็นสิ่งที่ยากสำหรับเขา พฤติกรรมการแสดงออกของเขามาจากความรู้สึกภายใน และเจตคติ ที่มั่นคงกว่าความรู้สึกที่จะทำตนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคม เขามักไม่ชอบพบปะสังสรรค์กับผู้คนหลายประเภท ซึ่งอาจปรากฏปฏิกริยาสะท้อนให้เห็น ในการเริ่มต้นสัมพันธภาพระหว่างบุคคล โดยผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ น่าจะมีแนวโน้มในการสนใจลักษณะภายในของบุคคล เช่น เจตคติ ค่านิยม และรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับบุคคลที่ตนจะมีสัมพันธภาพด้วย

ตัวอย่างเช่นในงานวิจัยของ Omoto, DeBono และ Snyder (1985) ซึ่งพบว่า ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ซึ่งส่งข้อมูลประกาศหาคู่ในหนังสือพิมพ์กลับมายังผู้วิจัย ส่วนใหญ่จะเน้นความต้องการเลือกคู่บัดโดยระบุ คุณสมบัติของบุคคลที่ตนต้องการ โดยไม่ได้ใส่ใจกับรูปร่างภายนอกของบุคคล และพบว่า การลงประกาศหาคู่ที่เน้นสาระด้านคุณสมบัติของบุคคล จะกระตุ้นความปรารถนาของผู้อ่านที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำมากกว่า และในสถานการณ์ทดลองนี้ ก็พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ใช้เวลาในการพิจารณาความดึงดูดใจจากคุณลักษณะภายในของบุคคล มากกว่าผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง ในเงื่อนไขของการเลือกผู้ที่จะมีโอกาสรักใคร่ใกล้ชิดสนิทสนมด้วย

3. สมมติฐานที่ 3 "ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูงจะตัดสินความตั้งใจจากรูปลักษณะภายนอกของบุคคล มากกว่าผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ และ ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำจะตัดสินความตั้งใจจากคุณลักษณะภายในของบุคคลมากกว่าผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง"

ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ เมื่อพิจารณาข้อมูลจากตารางที่ 13 การทดสอบสมมติฐานด้วย χ^2 พบว่า ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูงและต่ำ ตัดสินความตั้งใจจากรูปลักษณะภายนอกและคุณลักษณะภายในของบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 โดยคำนวณ ค่า $\chi^2 (1, N=154)$ ได้ = 22.03

จากผลการทดสอบสัดส่วนด้วย χ^2 ทำให้สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูงและต่ำ มีสัดส่วนในการตัดสินความตั้งใจจากรูปลักษณะภายนอกและคุณลักษณะภายในของบุคคลแตกต่างกัน โดยผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง (ร้อยละ 65) ตัดสินความตั้งใจจากรูปลักษณะภายนอกของบุคคล มากกว่าผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ (ร้อยละ 26) และ กลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ (ร้อยละ 74) ตัดสินความตั้งใจจากคุณลักษณะภายในของบุคคล มากกว่าผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง (ร้อยละ 35)

การวิจัยนี้แสดงผลสอดคล้องตามหลักทฤษฎี โดยจะพบว่า ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง จะให้ความสำคัญและความสนใจอย่างมากต่อสิ่งที่ปรากฏภายนอก เป็นบุคคลที่ได้รับความรู้สึกและการตอบสนอง โดยอาศัยสังคมและบุคคลเป็นตัวชี้แนะในการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมกับสถานการณ์ เป็นบุคคลที่คำนึงถึงภาพลักษณ์ของตนเองที่จะปรากฏต่อสถานการณ์ทางสังคม ปฏิกริยาเหล่านี้อาจจะปรากฏสะท้อนให้เห็นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพิจารณาเลือกค่านัดของบุคคลเหล่านี้ ซึ่งผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูงจะให้ความสำคัญอย่างมากต่อสิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้จากรูปลักษณะภายนอกของผู้ที่เขาจะเลือกเป็นค่านัด ดังเช่นในผลงานวิจัยของ Glick (1984) พบว่า ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง เลือกที่จะมีความสัมพันธ์แบบคู่รัก เสมือนเป็นรางวัลแก่ตนเอง โดยผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง จะได้รับความพึงพอใจในคู่ของตนที่มีความตั้งใจทางสรีระภายนอกเป็นรางวัลตอบแทน

ในทิศทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ จะเป็นผู้ที่แสดง พฤติกรรมสะท้อนเจตคติอารมณ์และความรู้สึกภายในของตน มากกว่าการรับความรู้สึกและการ ตอบสนองโดยอาศัยสังคมและบุคคลเป็นตัวชี้แนะ ปฏิกริยาเหล่านี้อาจจะปรากฏสะท้อนให้ เห็นได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพิจารณาเลือกคู่รักของเขา ซึ่งผู้ที่มีการกำกับการแสดงออก ของตนต่ำ จะให้ความสำคัญและจะอ่อนไหวต่อคุณภาพภายในของคู่รักที่เขาคาดหวังไว้ ซึ่งในงานวิจัยของ Glick (1984) พบว่า ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ จะเลือก ที่จะมีความสัมพันธ์แบบคู่รัก กับผู้ซึ่งมีคุณสมบัติภายในบุคคลที่น่าพึงปรารถนา และ Glick ได้เสนอว่า บุคคลจะดำเนินความสัมพันธ์แบบคู่รักเสมือนเป็นรางวัลแก่ตนเอง โดยผู้ที่มีการ กำกับการแสดงออกของตนต่ำ จะได้รับความพึงพอใจในคู่ของตนที่มีลักษณะนิสัยและเจตคติ ที่เข้ากันได้ เป็นรางวัลตอบแทน

ในปี ค.ศ. 1985 Snyder, Berscheid and Glick พบผลการวิจัยที่สอดคล้อง กัน โดยการทดลองให้นักศึกษาชายเลือกคู่ออกนัดจากแฟ้มภาพของนักศึกษาหญิง ผลปรากฏว่า ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง ร้อยละ 77 เลือกคู่ออกนัดของตนโดยการพิจารณาจาก ลักษณะรูปร่างท่าทางมากกว่าพิจารณาจากนิสัยใจคอของเธอ ในขณะที่ ผู้ที่มีการกำกับการ แสดงออกของตนต่ำ ร้อยละ 75 เลือกคู่ของตนโดยการพิจารณาจากคุณสมบัติของเธอ มากกว่าเลือกจากรูปร่างหน้าตาภายนอก

สำหรับการเก็บข้อมูลการทดลองจับเวลาของการวิจัยนี้ ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่าง เพศชายและหญิงที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง ให้ความสนใจในการพิจารณาภาพของ บุคคลมาก บางคนเฝ้าพร้อมทำการทดลองว่า ข้อมูลนิสัยไม่มีความสำคัญเพราะสามารถ เปลี่ยนแปลงแก้ไขกันได้ แต่รูปร่างหน้าตาของคนเปลี่ยนแปลงกันได้ยาก และบางคนจะเปิด แฟ้มรูปภาพบุคคลก่อนทุกภาพ แล้วจึงย้อนกลับมาดูข้อมูลบุคคลในภายหลัง ซึ่งก็ใช้เวลาน้อยกว่า การพิจารณาภาพบุคคลเป็นส่วนใหญ่ ในทางตรงกันข้าม กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและหญิงที่มี การกำกับการแสดงออกของตนต่ำ จะใส่ใจกับข้อมูลบุคคลอย่างมาก โดยมีหลายคนที่กล่าวว่า รูปร่างหน้าตา วันเวลาผ่านไปก็เปลี่ยนแปลง เลือกนิสัยเข้ากันได้ดีกว่า และบางคนจะเปิด แฟ้มหน้าข้อมูลบุคคลก่อนการพิจารณาภาพบุคคลอย่างเห็นได้ชัดเจน

การทดลองที่ 2

1. สมมติฐาน "ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูงจะตัดสินความดึงดูดใจจากรูปลักษณ์ภายนอกของบุคคลแม้จะมีคุณลักษณะภายในไม่น่าพึงปรารถนา มากกว่าผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ และผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำจะตัดสินความดึงดูดใจจากคุณลักษณะภายในของบุคคลแม้จะมีรูปลักษณ์ภายนอกไม่ดึงดูดใจ มากกว่าผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง"

ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ เมื่อพิจารณาข้อมูลจากตารางที่ 18 การทดสอบสมมติฐานด้วย χ^2 พบว่า ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูงและต่ำตัดสินความดึงดูดใจจากรูปลักษณ์ภายนอกและคุณลักษณะภายในของบุคคล แม้ว่าจะมีลักษณะไม่น่าพึงปรารถนาบางประการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 โดยคำนวณค่า $\chi^2 (1, N = 256)$ ได้ = 102.25

จากผลการทดสอบสัดส่วนด้วย χ^2 ทำให้สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูงและต่ำ มีสัดส่วนในการตัดสินความดึงดูดใจจากรูปลักษณ์ภายนอกของบุคคลแม้จะมีคุณลักษณะภายในไม่น่าพึงปรารถนา แตกต่างกัน โดยผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง (ร้อยละ 74) ตัดสินความดึงดูดใจจากรูปลักษณ์ภายนอกของบุคคลแม้จะมีคุณลักษณะภายในไม่น่าพึงปรารถนา มากกว่าผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ (ร้อยละ 11) และ กลุ่มตัวอย่างที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูงและต่ำ มีสัดส่วนในการตัดสินความดึงดูดใจจากคุณลักษณะภายในของบุคคล แม้จะมีรูปลักษณ์ภายนอกไม่ดึงดูดใจ แตกต่างกัน โดยผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ (ร้อยละ 89) ตัดสินความดึงดูดใจจากคุณลักษณะภายในของบุคคลแม้จะมีรูปลักษณ์ภายนอกไม่ดึงดูดใจ มากกว่าผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง (ร้อยละ 26)

ผลการวิจัยนี้สามารถอธิบายตามหลักทฤษฎี ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วว่า ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง เป็นบุคคลที่รู้สึกตื่นตัวและตอบสนองต่อสังคมตามความเหมาะสมของสถานการณ์ เป็นบุคคลซึ่งพยายามรักษาภาพลักษณ์ของตนให้โดดเด่น และให้ความสำคัญต่อ

ภาพลักษณ์ของตนเอง ของเพื่อน และของคู่รัก ซึ่งจะปรากฏให้เห็นได้ด้วยสายตา โดยมีได้ให้
 นำหนักความสำคัญในเรื่องเจตคติภายในบุคคลหรือลักษณะนิสัยของบุคคล เป็นบุคคลซึ่งสามารถ
 ยุติความสัมพันธ์ และเปลี่ยนกลุ่มเพื่อนคู่บัดหรือคู่รักได้ง่าย เนื่องจากเป็นบุคคลที่สามารถปรับตัว
 ไปตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป ในทิศทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ
 เป็นบุคคลที่ตอบสนองต่อสถานการณ์ทางสังคมน้อยมาก มีโลกทัศน์ของตนเอง มักจะเป็น
 บุคคลที่เลือกแสดงพฤติกรรมที่แท้จริงของตนเอง โดยไม่ปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์แวดล้อม
 เป็นบุคคลที่ให้ความสำคัญต่อคุณภาพภายในของบุคคลอื่น ของเพื่อน และของคู่รัก ผู้ที่มีการ
 กำกับการแสดงออกของตนต่ำ จะค่าเนความสัมพันธ์กับเพื่อน คู่บัด หรือคู่รักของเขา อย่าง
 มั่นคงและยืนยาวกว่า ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง ดังนั้นบุคคลเหล่านี้จะสนใจ
 ต่อลักษณะนิสัยใจคอ และเจตคติที่เข้ากันได้ มากกว่าความดึงดูดใจทางกายภาพของบุคคล

ในการวิจัยที่สัมพันธ์กันนี้ Snyder และ Simpson (1984) ได้ทดลองโดยให้
 นักศึกษาชาย เลือกคู่บัดซึ่งเป็นนักศึกษาหญิงระหว่างผู้ที่มีลักษณะทางกายภาพดึงดูดใจ แต่มี
 ข้อมูลว่าเธอเป็นคนอารมณ์ร้าย เอาแต่ใจตนเอง กับผู้ที่มีคุณสมบัติภายในน่าฟังปรารถนามาก
 แต่ไม่มีความดึงดูดใจทางกายภาพ พบว่า ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง เลือกผู้ที่มี
 ความดึงดูดใจทางกายภาพมากกว่าที่จะคำนึงถึงคุณสมบัติของบุคคล ในขณะที่ ผู้ที่มีการกำกับ
 การแสดงออกของตนต่ำ เลือกผู้ที่มีคุณสมบัติภายในน่าฟังปรารถนามากกว่าที่จะคำนึงถึงลักษณะ
 ที่ดึงดูดใจทางกายภาพ

ต่อมาในปี ค.ศ. 1985 Snyder, Berscheid และ Glick ทำการทดลองโดย
 ให้นักศึกษาชายเลือกคู่บัดของตน ระหว่างผู้ที่มีความดึงดูดใจสูงทางกายภาพ แต่มีลักษณะ
 นิสัยภายในไม่น่าฟังปรารถนา กับผู้ซึ่งมีลักษณะนิสัยน่าฟังปรารถนาแต่มีลักษณะทางกายภาพ
 ไม่ดึงดูดใจ พบว่า ร้อยละ 69 ของผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง เต็มใจที่จะเลือก
 ออกันต์กับผู้ที่มีความดึงดูดใจทางกายภาพมากกว่า ซึ่งแตกต่างจากผู้ที่มีการกำกับการแสดงออก
 ของตนต่ำ ในทางตรงกันข้ามโดยพบว่า ร้อยละ 81 ของผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ
 เต็มใจที่จะเลือกออกันต์กับผู้ที่มีลักษณะนิสัยน่าฟังปรารถนามากกว่า

สรุปผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันในการตัดสินความตั้งใจจากรูปลักษณะภายนอก และคุณลักษณะภายในของบุคคลอย่างเด่นชัด โดยที่ ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนสูง ตัดสินความตั้งใจจากรูปลักษณะภายนอกของบุคคลมากกว่า ในขณะที่ ผู้ที่มีการกำกับการแสดงออกของตนต่ำ ตัดสินความตั้งใจจากคุณลักษณะภายในของบุคคลมากกว่า